

Жалба, подадена на 23 ноември 2011 г. от Inuit Tapiriit Kanatami и др. срещу определение, постановено от Общия съд (седми разширен състав) на 6 септември 2011 г. по дело T-18/10, Inuit Tapiriit Kanatami и др./Европейски парламент, Съвет на Европейския съюз, Кралство Нидерландия, Европейска комисия

(Дело C-583/11 P)

(2012/С 58/03)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters' and Trappers' Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaurootie Moesiesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (представители: Н. Viaene, avocat, J. Bouckaert, advocaat)

Други страни в производството: Европейски парламент, Съвет на Европейския съюз, Кралство Нидерландия, Европейска комисия

Искания на жалбоподателите

Жалбоподателите молят Съда:

- да отмени обжалваното определение на Общия съд и да обяви за допустима жалбата за отмяна, ако прецени, че са налице всички елементи, необходими, за да вземе решение по допустимостта на жалбата за отмяна на оспорвания регламент ⁽¹⁾,
- при условията на евентуалност, да отмени обжалваното определение и да върне делото за ново разглеждане на Общия съд,
- да осъди Европейския парламент и Съвета на Европейския съюз да заплатят съдебните разноски на жалбоподателите,
- да осъди Европейската комисия и Кралство Нидерландия да понесат направените от тях съдебни разноски.

Правни основания и основни доводи

1. Жалбата почива главно на три основания за обжалване: 1) Общият съд допуска грешка при прилагане на член 263, четвърта алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз (по-нататък „ДФЕС“), 2) Общият съд не изпълнява задължението си за мотивиране, а при условията на евентуалност нарушава принципите на правото на Съюза, закрепени в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (по-нататък „Хартата“) и членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (по-нататък „ЕКПЧ“), и 3) Общият съд

представя неправилно и изопачава доказателствата, приведени от жалбоподателите в първоинстанционното производство.

2. В рамките на първото основание за обжалване жалбоподателите твърдят, че направеното от Общия съд тълкуване на понятието „подзаконов акт“, т.е. като отделно и изключващо наличието на „законодателен акт“ понятие, е погрешно, тъй като отрича основанието за въвеждане на новата възможност за инициране на производство на основание член 263, четвърта алинея (първа част на първото основание за обжалване). В рамките на втората част на първото основание за обжалване жалбоподателите сочат също, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е установил, че едва 4 от общо 18-те жалбоподатели са пряко засегнати от оспорвания регламент. Тълкуването на Общия съд, приложено относно понятието за пряко засягане, било прекалено ограничително. Общият съд също допуснал грешка при прилагане на правото, като приложил и прекалено ограничително тълкуване относно понятието за лично засягане.
3. В рамките на второто основание за обжалване жалбоподателите припомнят, че в становището си относно правните основания за недопустимост са посочили, че единствено широкото тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС би било в съответствие с член 47 от Хартата и с членове 6 и 13 ЕКПЧ. Тъй като това правно основание било решаващо за изхода по делото, Общият съд имал правно установено задължение да даде конкретен и изричен отговор. Жалбоподателите обаче считат, че Общият съд не е разгледал това правно основание адекватно. Пропускът на Общия съд в това отношение представлявал грешка при прилагане на правото, която следва да доведе до отмяна на обжалваното определение (първа част на второто основание за обжалване). В рамките на втората част на второто основание за обжалване и при условията на евентуалност жалбоподателите молят Съда да отмени обжалваното определение поради това, че тълкуването на член 263, четвърта алинея и произтичащото от него решение на Общия съд да обяви жалбата им за недопустима нарушават общите принципи на правото на Съюза, закрепени в член 47 от Хартата и членове 6 и 13 ЕКПЧ.
4. В рамките на третото основание за обжалване жалбоподателите твърдят, че Общият съд представя неправилно и че изопачава приведените от тях доказателства. Общият съд отхвърлил техните доводи относно тълкуването, което следва да се направи на понятието „подзаконов акт“, поради две изявления, които се твърди, че жалбоподателите са направили, но всъщност не са. Поради това фактическите констатации в обжалваното определение са неправилни и изопачават ясения смисъл на доказателствата на разположение на Общия съд, без това да налага да се прави нова преценка на фактите. След като Общият съд тълкува приведените доводи по начин, който не е в съответствие с формулировката им, неговите констатации в обжалваното определение са опорочени от някои явни грешки в преценката.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1007/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно търговията с тюленови продукти (ОВ L 286, стр. 36).